

Gloria. Monnaie Dance Group. Foto: Klaus Lefebvre.

nen van stijl en repertoire, ook te begrijpen. Het overwicht aan Amerikanen in het gezelschap zou mettertijd wel wegebben. Ikzelf was niet echt opgewonden om het feit dat er zo weinig Belgen bij Morris dansten. Dans is nu eenmaal een internationale aangelegenheid en in dit opzicht vergelijkbaar met het operagebeuren, waar men zich ook niet echt om de nationaliteit bekommert. Trouwens, waren er dan zoveel Belgische dansers bij Béjart?

Wanneer de eerste berichten over de eigenlijke start van Morris begonnen door te sijpelen, veroorzaakte de naamkeuze toch een lichte irritatie: *Monnaie Dance Group Mark Morris*. Frenglisch en franglais stuiten mij zo al tegen de borst — ik verkies dan nog de *Mint...* - maar waar is het Nederlands gebleven? Zelfs Béjart, toch een Fransman, had nog voldoende respect voor de taalmeerderheid in dit land om zijn gezelschap, eveneens gehuisvest in de *Nationale Opera*, tweetalig te dopen. Is zelfverloochening dan

eens tmeer een kenmerk van de Nieuwe Belg? Bepaalde Vlaamse milieus uit het derde gewest proberen mij ook zoiets op te dringen als *Les halles de Schaerbeek*. Moet ik dan *Skarbek* zeggen?

Morris Ars open deuren ice-cream

Toch was deze irritatie klein bier in vergelijking met wat komen moest. *L'allegro, il penseroso ed il moderato* op muziek van Händel — Morris' eerste creatie voor Brussel — sloeg mij met verstomming. Nooit zag ik zoveel zelfingenomen oppervlakkigheid bijeen. Nooit voelde ik sterker de wurggreep van de coca-colarisering. Nergens was deze choreografie vernieuwend, essentieel of passioneel. Ze verhield zich tot de danskunst als hamburgers tot de gastronomie: smaakloos en reukloos. Morris bereikte de absolute gelijkshakeling, het nietszeggende,

het perfecte tegendeel van engagement. Nu moeten het voor mij niet allemaal Pina Bauschen zijn en ik verdraag zelfs een zekere graad van puur estheticisme, maar geen leegheid. Alstublieft, geen leegheid.

Morris' muzikaliteit — hij laat zich graag fotograferen met een partituur in de hand — beperkt zich tot het noot voor noot uitbeelden van de muziek. Nergens zitten er tegentijden, anticipaties, versnellingen of andere verrassende antwoorden op Händel's compositie. In muziektermen is wat Morris doet zoiets als op de piano de melodielijn van de rechterhand twee octaven lager meespelen met de linkerhand. Zo een muzikaal afgietsel, zeker van de zeer onderhoudende en voor een hedendaags luisteraar gemakkelijke muziek van Händel, is een esthetische marteling. Omdat je weet wat komt en Morris steeds weer de evidente onderlijning aflevert, gaat een doorwinterd dansliefhebber gauw denken dat men hem in het ootje neemt. Meermaals sloeg ik uit